

מקום לדאגה

יהונתן גפן

בקצה השמיים ובסוף המדבר
יש מקום רחוק מלא פרחי בר
מקום קטן עלוב ומשוגע
מקום רחוק מקום לדאגה.
אומרים שם מה שיקרה
וחושבים על כל מה שקרה.
אלהים שם יושב ורואה
ושומר על כל מה שברא,
אסור לקטוף את פרחי הגן
ודואג ודואג נורא.

מסוף לזכרו של גיא המאירי בסוף החוברת

מזל טוב... מזל טוב

* ימי * הולדת *

19.3 שושנה שרקי
אלעד שרקי
שקד ברק
דינה עדר

20.3 דני נמלי
אבי בן-אבי
קובי וולר (נכד מ' כהן)

21.3 סלמה דיוויס
גוסטי ריפקינד
טוני ינטיס
אייל תלם
פרנק קולט (נכד)

22.3 דינה בידק
רחל גינת
דניאל לופוב
שלו נמנוב

23.3 ראובן מנדג'יגורסקי
מינה סלע
חיים בטו

[הדס קולמן - נכדות]
[מורן קולמן - יחמני]

24.3 מר מקס טנן
אופיר שפרונג

25.3 נטע אלמן
לי קפלן

[=][=][=][=][=][=][=][=][=][=]

[=]

* מזל * טוב *

[=]

בולדה ב ת

[=]

לעירית ואדי אורן
בחצור

[=]

[=]

נכדה

[=]

קדוש וסימון

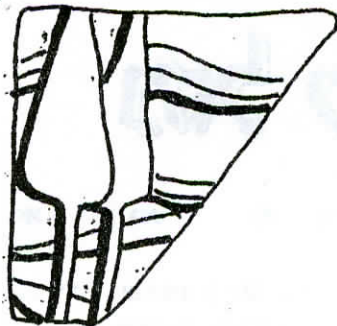
[=]

* רוב אושר ושמחה *
לכל המשפחה

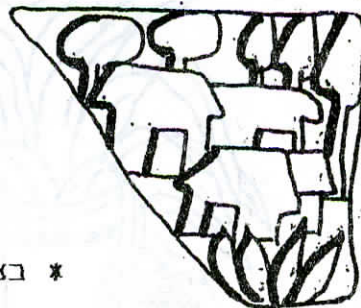
[=]

[=][=][=][=][=][=][=][=][=][=]

מה נשמע?

* בצער רב ליווינו את גיא שלנו בדרכו
האחרונה. ההלוויה היתה כואבת ומרגשת
מאוד. לדבים מאיתנו גיא יחסר מאד.

* בועז נאי חזר לקיבוץ אחרי חופשה ארוכה וזאת מאחר שנפצע. הוא וכמה
חבריה מהנחלאים שבבסיס ליד בית-ליד, הלכו בלילה "להרים" ציוד של
הצנחנים שנמצאים בצידו השני של הבסיס. באמצע הפעולה הנ"ל, הם הבחינו
במישהו מתקרב. בועז האמיץ, הלך קדימה כדי לחפות על השאר, ופתאום בלי
שום התראה, ירו לו ברגל. אחד כך הסתבר שהיה לו מזל גדול, כי הכדור שפגע
בו יכל להיכנס. מכל מקום וגם לצאת מכל מקום בגוף. החלמה מהירה לבועז.

* למי שלא שם לב - פורים הגיע. בזמן כתיבת שורות אלו - עדיין לא ממש
חוגגים, אבל בזמן קריאתן כבר יהיה מה לספר. אז רשמים ותגובות תקבלו
ב"דברי" הבא. בינתיים - תתכוננו למסיבה הגדולה הערב!

* תנוד חדש הופיע ביום ב' במטבח. התנוד הזה אמור להחליף את ה"סטימר"
העתיק והמסורבל, ויש לו גם תכונות נוספות שאמורות לשכלל את העבודה
במטבח. ברוך הבא!

* במסגרת אירועי "יום-האשה", בפעם הראשונה בהיסטוריה של המשק, שמרו שתי
בחורות בשער, וכנראה שזה עובד. עובדה שלא קרה כלום והיה מאוד משעמם
כל השבוע.

* סיימון (האולפניסט לשעבר), שחלה ואושפז במצריים, מרגיש כבר הרבה יותר
טוב וחבריו מבקרים אותו די הרבה.

* בשבוע שעבר, נערכה תחרות שחייה ארצית לגילאים צעירים בנהריה, ושחיינינו
השיגו שם תוצאות מרשימות ביותר, ביניהן כמה וכמה מדליות זהב. כל
התעודות על לוח המודעות - לכל המעוניין (ראו פירוט להלן).

זה הכל להפעם

בברכת חג שמח לכולנו

רוני ווגנר

פוררים... פוררים...

אז ככה... יש פוררים, למרות שלא היה פרסום כחודש מראש.

הנושא: מנהרת הזמן.

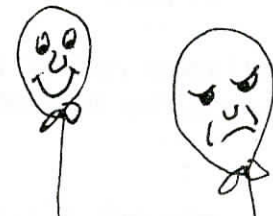
המקום: מועדון + חדר-אוכל.

משעה: 22:00

אוכל: יש קצת ...

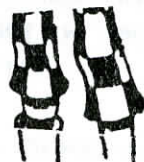
שתייה: גם

J.D. : מבחוצ' (לא "מוזס")

במועדון נחזור אחורה לבית-קפה עם מוסיקה שקטה של

שנות ה-20'-30'.

בחדר-אוכל תוכלו להיכנס למערה של האדם הקדמון,

או לאזור צבעוני של שנות ה-60, וכמובן איך אפשר

שלא להציץ לעתיד?

אז בואו במלוא התחפושת (תהיה פינת איפור)

מכל הזמנים ונבלה יחד במנהרת הזמן.

פוררים שמח לכולם

המקרה המזעזע של רצח השליח בקייב, מצא הד מיוחד אצל הוותיקים שבינינו: חורי, אשת השליח הנרצח, בילתה מספר שנים בפעוטון/גן שלנו, והוריה היו חברי "הבונים" מרכזיים באוסטרליה. המשפחה עקרה לירושלים, והאב פנחס רוזנקרנץ, מורה לפיסיקה, ונעשה כמשך השנים למפקח ארצי על המקצוע. במרוצת השנים, התחתנה הבת עם חבר חצרים ולפני זמן מה הזוג יצא לשליחות בקייב.

קבוצה של חברינו יוצאת השבוע לביקור תחומים.

מסרה בטי ד'

על תהליך השינוי

לא תמיד הדיון על שינוי מתנהל ברמה גבוהה. לפני שאני תורם לדיון את הגרוש שלי, אני רוצה למחות על השמוש בדמגוגיה כשני הצדדים. למשל, מיכאל האשים את משה בחוסר הגיון, בו בזמן שמיכאל עצמו ביסס את הביקורת שלו על רטוריקה ולא על הגיון. וזה כאילו לבקר פרוזה בקנה מידה של שירה - ערבוב אסור של שני תחומים שונים לחלוטין זה מזה. במלים אחרות - שעטנז.

ועוד דוגמה: השאלון של אריק היה דומה למשאל-עם באיזו מדינה סוטליטרית - "האם אתה רוצה במדינה חזקה ומאוחדת? ענה כן או לא" השאלות של אריק היו כל כך "טעונות" שסירבתי למלא את הדף שלי.

לדוגמא השלישית אני מביא את ההכרזה החוזרת של צוות שינוי האומרת שבתהליך ההחלטה עלינו להצביע בין המודל למצב הקיים, כאילו רק שתי ברירות בלבד עומדות לפנינו. יש אפשרויות רבות אחרות, כגון מודל אחר, שינויים אחרים ללא מודל, הרחבת ההפרטה, דיון על תמריצים במתכונת אחרת. אפשר אפילו לחזור לשיטת מחסן א' של דגניה דאז - הרי גלגל כן מסוגל לנוע בשני כיוונים, למרות האימרה!

הדוגמאות הללו אינן מצוצות מהאצבע. הן מהוות תחבולות לכוון את החשיבה שלנו - "לעבוד עלינו בעיניים" - ומתוך ים הדיבורים והכתובים בנושא, לא תמיד שמים לב לנסיונות של מניפולציה מילולית.

מזמן החלטנו שתי החלטות שלדעתי היו תורמות רבות להקל על הבעיות שלנו אם היינו מיישמים אותן: הפרדה בין עסק לקהילה, והתקנת מערכת בקרה. החלטנו ולא יישמנו. אני מודה שזה לא פשוט לדרוש מרכז ענף לשפוט את ידידיו. אני מקוה שהעבודה של התמחירן תועיל, אבל זאת רק ההתחלה. למעשה, דרוש מאיתנו לקבל החלטות קשות ולעמוד מאחוריהן, וזאת תהיה מהפכה אמיתית בכפר-הנשיא. כמו כן, צריך לתת גיבוי לחברים שבחרנו בהם. כרגע, כל מי שלא אוהב החלטה נגדו מביא ערעור לאספה וזוכה.

נקודה נוספת היא, הפחד שאם לא נשלם יותר ל"בכירים" שלנו הם יעזבו. ממש תוך כדי הדיון, שניים מהם (לפחות) הודיעו לאחרונה על עזיבה, יחד עם נשותיהם החשובות לנו לא פחות. אני לא מאמין שתוספת של כמה מאות שקלים לשנה תשכנע אותם לחזור מהודעותיהם. אם כך, קבלת המודל לא ימנע עזיבות נוספות. את הפתרונות צריך לחפש בדרכים אחרות.

ג'ורג'

צריך לחדש את גרעין 'שרה דבולט'

יש אלטרנטיבה לגל העזיבות המפחיד את כולם. הישועה תבוא מ - קליטה בשנים האחרונות שכחנו שיש אפשרות לקליטה יזומה.

קבוץ עמיעד קלט לפני כשנה קבוצת צעירים (לא מאורגנים בגרעין) - שרצו לנסות חיי קבוץ. הפרוייקט עלה יפה - יש הישארות גבוהה, ויש אפילו כמה זוגות שנוצרו עם בני משק. יש ביניהם גם כמה "מצויינים", בעלי מקצועות חופשיים, שיוכלו אולי בבוא הזמן למלא תפקידים מרכזיים בקבוץ. יש כאלה בחוץ, ויש אנשים המעוניינים בחיי קבוץ, המהווים בשבילם אלטרנטיבה לחיים המוכרים להם.

קראתי מאמר לא מזמן על ועידת תנועת השומר-הצעיר. הנוער מתלבט ביעדי הגשמה, כי קיבוצי השומר הצעיר כבר לא נראים להם כמתאימים, בגלל השינויים הדוסטיים שחלו בהם. הם מחפשים יעדים שעדיין דוגלים בחיי שיתוף. יש נוער המואס בחיי העולם הגדול, עם כל העיוותים שבו.

לכן - לא צריך להיכנס לפאניקה על כל הודעה של עזיבה או בקשה לשנת חופש. זה טבעי שבנים לא ירצו להשאר תמיד קרובים להוריהם, ולמקום המוכר להם מדי - למרות שיש פה חיים ייחודיים. יתכן שהשהיה בחוץ תביא אותם להכרה ביתרונות של חיינו. ואולי לא. זה עצוב. באותה מידה עצוב לי שהרבה אנשים טובים שאני מכירה לא נמצאים כאן איתנו. אפשר לחיות חיי שיתוף רק עם מי שרוצה להיות חלק בשותפות.

לכן - לא חייבים להצביע בעד שינויים מרחיקי לכת שלא מתאימים לחיינו (כמו שכר דיפרנציאלי) רק מפני שחושבים שזה מה שיוחזיק את בני המשק כאן. אם מישו לא מרוצה, או ממורמר, מכל מיני סיבות (גם אישיות!) - עדיף שינסה את מזלו במקום אחר. תקציב יותר גדול לא ישפר לו את מצב רוחו, כי יש וודאי הרבה נקודות אחרות בחיי קבוץ המפריעות לו. אף תכנית לא תשנה את הרגשתו.

לכן - אם מתפנות דירות, כתוצאה מהעברות לבתים החדשים, או מעזיבות, צריך להקצות חלק נכבד מהם לקליטה. צריך לבקש מהתק"ם להפנות אלינו אנשים לפי קריטריונים שנקבע, או ליזום פרוייקט בנוסח עמיעד. אין סיבה שאנחנו לא נצליח לקלוט קבוצה דומה. (אגב, בעמיעד כמעט ולא מדברים על שינויים).

בתקווה לעתיד שמח יותר, אך קיבוצי. הכולל בני משק המעוניינים בכך, אך גם קליטה טובה מבחוץ.

שרה דבולט

נר י"ז באדר ב' תש"ם (1980) מר שמואל יודאיקן

עכדון

כ"ג באדר ב' תשמ"ו (1986) דוד לוי

בשידור חי?

ביום ראשון שהיה (12.3.95), התקיימה ישיבת מזכירות מיוחדת שנקבעה לשעה 20:00 הישיבה התעכבה עד שעה 21:15 ומיד לאחר הישיבה היתה אמורה להתקיים אסיפה. האספה בוטלה עקב "קשיים טכניים" במערכת הכבלים. אך למרות זאת גם בשעה שהיתה אמורה להתחיל לא הופיע איש לאספה. כך שבין אם היו "קשיים טכניים", ובין אם לא, ספק אם היתה האסיפה מתקיימת. יש להניח שהיתה בכוונתם של הנוכחים בישיבת המזכירות להמשיך הלאה לאספה. אך למרות זאת לא הופיע איש שלא מהנוכחים בישיבה להתריע שהשעה 21:00 ויש להתחיל באסיפה.

ומה לכל זה ולי?
לא יתכן שעקב "קשיים טכניים" יתבטל אחד מהמוסדות החשובים (אם לא החשוב ביותר) של הקיבוץ. נוצר מצב שבו מערכת התקשורת - המדיה - במקום להיות כלי עזר הפכה להיות כלי מפריע.

בפעם הראשונה שאסיפה בוטלה בתקופתי, היתה בעת בחירת קבלתי לחברות. לקחתי את העניין באופן אישי, כי ראיתי בזה הקלה בחשיבות הקבלה לחברות. ביטול האספה הפעם רק מגביר את חששותי שאכן החברות בקיבוץ אינה נחוצה. אם ביטול האספה נעשה בצורה פשוטה כל כך.

ישנה פה תופעה שכבר לבטח דנו בה, והיא תופעת האפטיות בהרבה מהנושאים החשובים שעולים לדיון בקיבוץ (במסגרות שונות, לא רק באספה) האם התופעה הזו היא הגורם לביטול מהיר כל כך של האספה או האם יש לענין הצדקה עמוקה יותר, "קשיים טכניים"?

נחזור אחרי הפרסומות ...

אדנולד

חיים בשקר

מיכאל כהן, בכתבתו בדברי הכפר מלפני שבועיים, חשף בפנינו כמה עובדות המעידות על כך שהדיפרנציאציה אכן קיימת בכפר הנשיא זה זמן רב בלי שחברים היו מודעים לכך!

לכל אלה שהמושג דיפרנציאציה גורם חלחלה, כיצד הם מסבירים את העובדות הבאות בהקשר להתנגדותם לדיפרנציאציה:

1. חברים הנוסעים לחו"ל לפחות פעם בשנה ממקורות חוץ.
2. הרחבה ושיפוץ בתים ורכישת ציוד ממקורות חוץ.
3. החזקת רכב פרטי, או רכב צמוד של עובדי חוץ, העומד לרשותם בזמן הפנאי (תוספת נטו לתקציב האישית).

אלה עובדות והפכו להיות נורמה בחיינו. הקולות לבלימת התופעה חלושים ומתגמדים באור המציאות. אף אחד לא יעז ואף לא מסוגל להחזיר את מחוגי השעון אחורה. לנו רק נשאר להשלים עם המצב הקיים, אך בשקט, להעמיק את האי-צדק והאי-שוויון ולהנציח את השקר.

אפשר אחרת. להקנות זכות אלמנטרית שקיימת בחברות דמוקרטיות מתוקנות והיא שוויון הזדמנויות. כלומר, לאפשר לחברים להרוויח כסף בשעות נוספות כדי שגם הם יוכלו להנות מאותן ההטבות של אלה המקבלים ממקורות חוץ. האלטרנטיבה היא לאפשר לשכבה אחת להתעשר ובמקביל למנוע שוויון הזדמנות לשכבות אחרות לסגור את הפער. זאת מציאות של שקר.

אריה וולפין

מכל הבא לך ראש

חיים צעירים הגיעו אל קיצם - חיים קצרים, מלאי סבל הולך ומתעצם, גם, ואולי בעיקר, למשפחה האוהבת. מה נגיד להורים, לסבים, לאחים? אולי מתאימה כאן יותר מכל הבדחה המסורתית: ינוח בשלום על משכבו.

שש (!) כתבות הופיעו בגליון הקודם של "דבר" בנושא השינוי. גילם המשותף של הכותבים מגיע, לפי הערכה גסה, ל-4000 שנה בערך... כבודם של שכבת הוותיקים במקומו מונח, אבל מאד רצוי, חשוב, הכרחי.

לשמוע גם את קולם של מגוון חברים בגילאים צעירים יותר. מה הבעיה? עסוקים מדי? לא יודעים לכתוב? המערכת עומדת לרשותכם - מוכנים לקבל גם קלטות, או כתבות ב"מאמלושן", אספרנטו או מודס. העיקר - כיחבו.

מנהג חדש בא למדינה...

תעמולת בחירות המולתית. השבוע פנתה אלי חברה וביקשה ממני בנועם חן להצביע בעד בעלה לתפקיד מסויים. די נדהמתי (למרות שלאמיתו של דבר כבר הצבעתי). אבל כשיפרתי למישהו על המקרה, נאמר לי שגם אליו היתה פנייה דומה. הפעם של אם שהמליצה על בנה.

אולי אין פסול בדבר - ככלות הכל, גם אישותו של המועמד לנשיאות ארה"ב עוסקת בתעמולת בחירות לטובתו. מה דעתכם?

זכרון העבר מתעצם, עם השנים, כך אומרים. השבוע, בנסיעה ל"מבוא-הגליל" בבוקר, עברנו ליד קבוצת עובדים עומדים מסביב למדורה, שורפים גזם. בצילום לאחר - ראיתי מדורה דומה - בהכשרה באנגליה, כשהשלג והכפור מלבינים את הנוף ומקפאים את העצמות... מכורבלים במעילים, כובעים, כפפות... מחכים לכוס התה שנכין כשירתחו המים - וחולמים על ארץ אחרת, חמה יותר...

תהיו בריאים

אנגד

לאן הגענו?

כיום חמישי שעבר, נכנסתי בשעת בוקר מוקדמת לפולקסווגן הכחול והנה, כתוב בדף נסיעות, שהנסיעה הקודמת נעשתה ע"י דינה ב' ע"ח נעורון, נסיעה של כ-80+ ק"מ. מעניין, הרי ערב קודם ביליתי עם עוד יותו מ-30 חברות קיבוץ בכרמיאל. מעניין עוד כמה נסיעות נעשו כך...?

כנראה שבאמת הגענו לעידן הכרטיס המגנטי! חבל שדבר כזה מכושר יגרום לאי-אמון באנשים. אז למי שהחשב שעבד עלינו, הפעם זה לא הצליח.

מה אגיד לכם? דינה ב' (ידק)

באליפות החורף לגילאי 10-14 שהתקיימה בנהריה בשבת האחרונה, השתתפו שחייני הגליל-העליון. מכפר-הנשיא: דועי אדלשטיין, שלו ומתן נמנוב, שילו איילון.

הגיעו להישגים נאים:

שלו נמנוב

מקום שלישי - 200 מ' חזה - (3:19:60)

מקום שלישי - 100 מ' חזה - (1:32:57)

מתן נמנוב

מקום שלישי - 200 מ' פרפר - (2:48:34)

שילו איילון

מקום ראשון - 400 מ' חופשי - (4:36:83)

מקום ראשון - 400 מ' מעורב אישי - (5:05:76)

מקום ראשון - 200 מ' חופשי - (2:11:07)

מקום שני - 200 מ' מעורב אישי - (2:28:03)

מקום שלישי - 50 X 4 חתירה - (1:56:36)

שילו נבחר כשחייין מצטיין לגילאי 14.

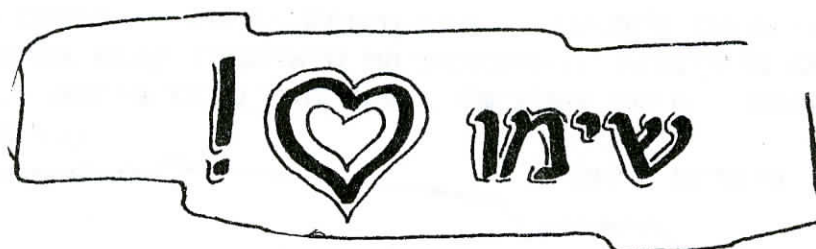
דועי אדלשטיין

מקום ראשון - 400 מ' חופשי - (5:35:85)

מקום שלישי - 50 X 4 חתירה - (2:10:37)

במשחה 400 מ' חופשי, דורג במקום 6, והגיע למקום הראשון.

בלהה

ביקורי ירבש + שטיחים במחסן הבגדים

"שרות-לשטיח"

ניתן להביא כל יום עד שעה 12:00 - עד לתאריך - 20.3.

הלוח האלקטרוני שובק כידוע. לכן התבקשנו להכניס את המודעה הבאה (המערכת)

בהזמנות

למכירה

1. 2 שולחנות במחירי מציאה:
שולחן קפה מלבני, נמוך
שולחן גדול, עגול ויפה.

2. בדים לתפירה, לאביב ולקיץ.

3. מחפשת לקנות: כסא גבוה לתינוק
להתקשר: צפורה - 905 בבוקר - 523 בערב אחרי חמש.

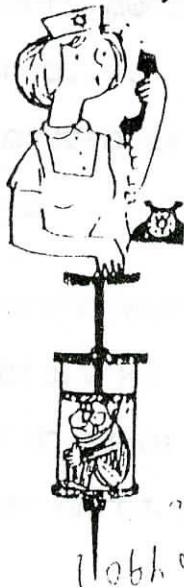
שימו!

לחברים ודרכי ענפים:

תזכורת

לאחר שנים של בלאגן, אנו מעדכנים ומסדרים את זיכויי הנעורים עבור עבודה לפולין/רשיון-נהיגה. אנא קבלו באהדה ובהבנה, נערים שיבואו אליכם לנעורים ולחתימה על עבודות שנעשו אפילו לפני שנתיים.

מסתבר, שעבודות רבות לא נרשמו במחשב לזכות הנער/ה ולחובת החבר/ענף, אפילו אם חתמתם על פתק. בתודה יוחאי והנעורים

חיסוני צהבת נגיפית HAPATITIS B

מי שצריך לקבל את החיסון השלישי ועדיין לא קיבל - מתבקש להבוא להדגש במרפאה אצל דורית או לשים פתק בח"ד 111.

צוות המרפאה

על מנת שלא תתבלבלו אם ישאל אתכם אדם זר את השאלה ולא יהיה לכם מענה, נספר לכם, שמתוך רצון להפיג את המבוכה והפליאה שנתקלנו בה עם אנשים והורים של ילדים מבחוץ, אשר קישרו את שם הפעוטון עם האיבר האינטימי בגופו של ילד קטן, שינינו את השם של פעוטון בולבול ל: פעוטון אורן

לידיעתכם בכרכה

מרג'ל-הודך

איפה פעוטון אורן?

ציא

אחרי שנים של סבל גיא שלנו איננו.
לב כולנו עם המשפחה האכלה.

נותר לנו רק לאחל להם - שלא תידעו עוד דאבה.

יש ילדים שנולדו עם מזל,

עם כשרון משחק או שירה, או שחיה, יכולת לכתוב סיפור או לקרוא הרבה
סיפורים....

והם מנצלים אולי חצי ואולי קצת יותר מהפוטנציאל הטמון בהם, כך
אומרים....

ויש ילדים שנולדו עם פחות, ובמשך הזמן היכולת פוחתת אך הם מנצלים את
כל הפוטנציאל ובמלואו ולא משאירים אף כישור לא מנוצל.
כל שריר מתאמץ כולו כדי להחזיק כף, לפסוע וללבוש מכנס. כל מאמץ
מחשבתי מתרכז במתן תשומת לב לחברים, לידידים ולמשפחה.

ויש ילדים שנולדו עם אהבה עצומה לבריות, ולב גדול ורחב ומוכנים תמיד
לצחוק ולחייך עם כולם ולכן כולם אוהבים אותם כי הם הלוחמים האמיתיים
של החיים.

לגיא שלנו, הלוחם האמיץ, קשה לא להתפעל ממך ומכל משפחתך.
זכרך יהיה תמיד דוגמא לכולנו כיצד ניתן לנצל את החיים עד תוכם.

ציא בר

יום יום הייתי רואה את גיא הולך לכיוון חדר האוכל, על קצות האצבעות. הליכה זאת, על קצות האצבעות, היתה תופעה פיזית בלבד, אצל גיא, כי בהתנהגותו, בנוכחותו, לא היתה אצל גיא הליכה על קצות האצבעות, היתה לו נוכחות שמלאה את כל העולם שסביבו.

בימים הטובים היה גיא מתחבר אל ילדים ואל מבוגרים כאחד. הוא היה פונה אליהם בהומור ידידותי שהסיר כל מחיצות.

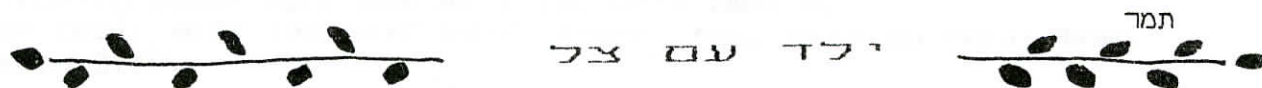
אחד כך באו ימים שבהם גיא לא אמר הרבה, ומפעם לפעם היה צועק: "לא רוצה! לא רוצה!". בכך הוא היה מבטא מחאה כל כך צודקת מעומק הלב. לא רוצה, גיא. גם אנחנו לא רצינו, גיא. לא רצינו לראות אותך הולך ודועך. לא רצינו לראותך נחלש ושוקע בדרך שכיוונה הוא אחד. לא רצינו, אך לא עמדו לנו הכוחות, התבונה, הידע.

כל כך הרבה אנשים עשו כל מה שרק ניתן היה לעשות, ובראש ובראשונה, אבא שלך, גיא, איכן. איכן לא וויתר, לא התייאש, וכל הזמן רק עשה, עשה כל מה שכן אנוש יכול היה לעשות, ובכך נתן לגיא הרבה שנים מעבר למה שחזו לו בשלב הגילוי של המחלה. אך לא רק שנים נתן איכן לגיא, גם איכות לשנים אלה נתן כך אבא, גיא.

ההתמדה של איכן, השקט הנפשי התומך של תמר, שהגיעה אל גיא ואל איכן כמו מלאך מן השמיים, האהבה ללא גבול של מיכל ומוסי, הקבלה והתמיכה של כל הקיבוץ וכל מי שעבד עם גיא. כל העשיות והנתינות האדירות האלה, ידן היתה קצרה מול גורל אכזר שפגע בגיא. כן, גיא, "לא רוצה!" היו מלים במקומן.

תודה לך גיא, על השנים שהיית בתוכנו.
תודה לך גיא, שלימדת אותנו את שוויון ערך האדם גם כאשר האדם שונה.
תודה לך גיא, שאפשרת לנו ולילדינו ללמוד להתמודד עם המציאות שלך.
ותודה לך גיא, שהארכת לחיות עוד כמה ימים ואפשרת לאליסון ולאורלי להגיע אליך בימים האחרונים.

נזכור אותך תמיד, גיא, הולך בינינו, על קצות האצבעות.

אני עוצם עיניים ונזכר שלפני 5 שנים באתי לקיבוץ וראיתי ילד מוזר. ילד שלא רואה מה שאנחנו רואים, ילד שלא שומע מה שאנחנו שומעים, ילד מאושר. ואני שואל את עצמי ממה הילד הזה כל כך מאושר ומה זה החיוך הזה שדבוק אליו כל היום. האם זה גם חלק מהמחלה שלו. ובזמן שאת עצמי אני שואל, פתאום אני רואה שילד יש צל. צל שהולך אחריו לכל מקום, צל כמו באגדות ששומר עליך ולא יתן לאף אחד לפגוע בך, צל שלי, בחוש לא יהיה צל שתמיד חלמתי שהיה לי.
ואם הילד לא הצלחתי ממש לתקשר והיום הוא איננו, ורק את החיוך אני זוכר. עכשיו הצל מחדש לבד כי הילד עם החיוך נאבד, ונחזר כבה לו נר הזיכרון. ילד עם חיוך והלך לו לישון.

כאילו כתבתי את זה בלילה אחרי שראיתי אותך נשבר בבית, ולא הצלחתי להרדם וכל מה שנשאר לעשות זה להשתתף בצער ולקוות שאולי ברגע שאני ארדם, אני אחלום על הילד עם החיוך.

אוהב ודואג

עמית

קטעים מתוך חיבור שכתבתי בבית הספר.
הנושא היה - "הדמות ששינתה את חיי".

ג י א -

ילד שתמיד עשה שטויות, אהב לעשות דעש, להרכיץ לכולם.
ילד שבגיל צעיר כבר הכיר את כל קשרי המשפחה בקיבוץ.
תמיד היה בא ואומר - "את אחות של...", "אבא שלך זה...", "אמא שלך זאת..."
כך היה אומר לכולם. היה לו דיבור מצחיק.
ילד שאהב לאכול הרבה הרבה לבן - אהב מאוד את הבריקה ושם היה מבלה את
רוב שעות היום בקיץ.
ילד עם גוף קטן, ראש גדול, נמוך, בטן גדולה, לשון ארוכה מאוד,
ועם חיוך שהקסים את כל מי שנמצא בסביבתו.

אך משהו השתבש בחייו. בגיל צעיר גילו שמשהו לא בסדר אצלו, שהוא חולה
במחלה סופנית, שאיתה אתה גומר את חייך בגיל צעיר.
מחלה שפוגעת בגוף שלך והורסת אותו לאט-לאט.

גיא חי בחוץ עולם משל עצמו, שלאף אחד אין אפשרות להכנס אליו.
עולם שאף אחד לא יכול להבין ולשנות.
מהעולם הזה שלו הוא היה יוצא לפעמים בקריאות משונות כמו צעקות, או
קולות או מילים שאף אחד לא מבין.
ולעיתים הקריאות של כל ילד רגיל, כמו: "אבא", "לא רוצה", "לבן" ועוד.
אך הוא לא מבין אותך, אם תנסה לדבר איתו, הוא רק ישמע אותך.

כשהתחלתי לעבוד איתו היה די קשה, כי מעולם לא התנסיתי בעבודה מסוג
זה. לא ידעתי איך להתנהג איתו, איך להתייחס אליו ומה לעשות איתו בזמן
שאני אחראית עליו. פחדתי גם שאני אעשה איזושהי טעות שתפגע בו.
לא ידעתי מה עושים עם ילד שכמעט לא מסוגל לעשות כלום.

במשך הזמן ניסיתי ללמוד איך לתקשר איתו, לנסות להכיר אותו יותר טוב -
למצא שיטות להצחיק אותו או לגרום לו לדבר, למצא מה הוא אוהב לעשות
ומה הוא אוהב לאכול.
וכך יום-יום למדתי משהו חדש עליו ועל חיייו השונים.
ניסיתי להבין אותו ומה עובר עליו. ניסיתי להקל עליו אם ראיתי שקשה
לו, שהוא סובל.

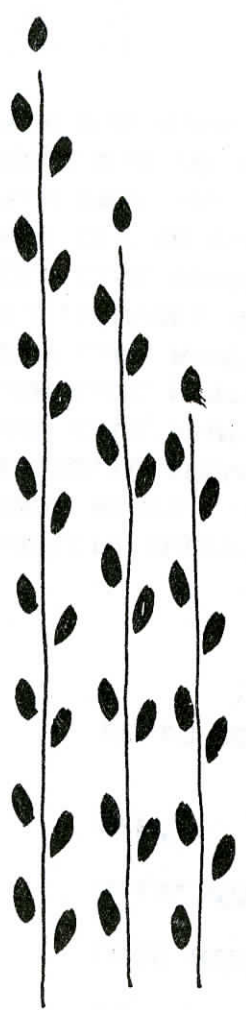
כך, במשך כשנתיים התקרבותי אליו יותר ויותר. הכרתי אותו ואת בני
משפחתו מקרוב, ואת חיי היום-יום שלהם, ואיך הם מסתדרים עם מחלתו, ומה
לעשות בכל מני מצבים.

התנסות שכזו לעולם לא אשכח.
מצד אחד מאוד נהניתי ממנה והתאהבתי בן-אדם מקסים ומיוחד, שאי-אפשר
לתאר בכתב. גם למדתי להכיר חיים אחרים, שונים מחיי בן-אדם רגיל.
ואני חושבת שגם התבגרתי במשך עבודתי איתו.
מצד שני גם היה מאוד קשה לעבוד עם בן-אדם שאתה חושש שעוד מעט יסיים
את חייו, במיוחד כשזה יכול לקרות לידך, כשאתה איתו.
אך אני שמחה שעשיתי זאת. גם בשבילו וגם בשביל ההתפתחות האישית שלי.

הוא בשבילי בן-אדם שתמיד אוהב, ואף פעם לא אשכח אותו.
הוא שינה את חיי.

נעמה ואופירה

גיא.

מה אני כבר יכולה לספר עליך,
4 שנים של ביחד 4 שנים בכל יום ויום
שבהם היית חלק ממני וממשפחתי,
בן בית אצלי.

איך שידעת את שמו של כל אחד מילדי
איך שחייכת בבוקר שעליתי להסעה,
החיוך והצחוק שלך הם שכבשו אותי
לכל פעם מחדש גם כשלפעמים רציתי
לכעוס אבל כשחייכת זה עבר.

גיא יקר!

היום אני עומדת כאן ומספרת איך שלפני -
4 שנים הגעתי לעבוד עם ילד שלא
ידעתי עליו כלל והיום שאתה כבר לא
איתנו אבל בזכרוני אני יודעת הרבה
ובזכותך גיא אני יכולה לומר שלא נוצר
קשר של מטפלת אלא קשר של ידידות,
וחברות, עם אבא אילן (כפי שהיית קורא לו)
ועם תמר.

אז תודה לך גיא שבזכותך היום יש לי ולמשפחתי
זוג חברים נוסף זוג חברים של אמת.
לך גיא עוד אגיד: תהא מנוחתך עדן.

שלך עם הדבה אהבה - דבורה

אילן ותמר

בדרך כלל אני לא נוהגת לכתוב מילות תנחומים מפאת חוסר
יכולת לכטא את רגשות האובדן אבל אני חורגת הפעם כי יש
בפנים דברים שפורצים החוצה.

אכן זוהי אבידה עצומה. גיא היה דמות כל כך חביבה ואהובה
ולמרות חוסר יכולת לתקשר איתו בבהירות - תמיד הוא הקרין
משהו יותר עמוק וחשוב עם הבאים לקראתו ותמיד גרם לי
ולאחרים רגע מחשבה עליו ועל הסובבים אותו.

גיא העשיר והאשיר את חיי כולנו. לי הוא נתן להבין שאם יש
כוח עליון ומלאך שומר (נפרש זאת כפי שנפרש) הכוח הזה
פועל בצורה מוזרה ופלאית שנתנה לי להבין שילדים שנולדו
כשהגורל "התאכזר" אליהם - בעצם אינו כל כך "אכזר" ולמרות
שאולי אנחנו לא מבינים את זה, יש בעצם הווייתם הוכחה לכך
שאנו חיים בעולם נפלא ושלמרות הכל יש ביכולתנו להוציא
החוצה את הדברים הכי חשובים בנו: אהבה, הבנה וסובלנות
וקבלה.

לכולנו היתה זכות וכבוד גדול להיות במחיצתו ולכן לא
אגזים כשאומר שחבל שלדובינו אין את ההזדמנות הנפלאה לגדל
ולטפח פרח נהדר ויקר כל כך.
עצוב לי נורא.

אתכם באובדנכם

אפרת אדלשטיין

גיא היה הילד של הילדים.
כשכל הילדים גדלו ובגרו
גיא נשאר ילד קטן.
אבל הוא גם היה המורה של הילדים.
הוא לימד אותנו דברים
שיהיו איתנו כל ימי חיינו.
הוא לימד אותנו סבלנות והבנה.
הוא לימד אותנו לשמור על החלש.
הוא לימד אותנו לקבל את השונה.
עם החיוך והצחוק שלו, הוא לימד אותנו -
כאשר אנחנו יודעים לשמור אחד על השני
בסבלנות והבנה, קל לאהוב אפילו את השונים.
לך לשלום גיא - אתה נשאר חלק מאיתנו.

ג'יין

דברים שכתבה אילת סינה

גיא,

הייתי עכשיו אצל אבא, והוא סיפר לי איך החזיק אותך,
חיבק אותך חזק, ליטף אותך ושר לך שירים.
בין הדמעות נזכרתי בימים שעבדתי איתך לפני שש שנים.
שירים תמיד הרגיעו אותך, תמיד רצית שירים על אבא,
רק על אבא. "אבא של גיא הוא הכי בעולם ואוהב רק את
גיא מכולם".

כל יום שביליתי איתך אהבתי אותך יותר. לפעמים כל כך
כעסת ובכית ולפעמים היית כמו גור קטן שאוהב חיבוק.
היה בדך קסם שגרם לכל מי שמכיר אותך פשוט להתאהב בדך
לגמרי.

אני זוכרת איך שבת אחת דפקת על הדלת שלי ודרשת שנלך
למשק-הילדים וזוכרת עוד הרבה רגעים שמלווים אותי תמיד.
גיאצ'יק, אני נפרדת ממך עכשיו בפעם האחרונה והמחשבה
היחידה בראש שלי היא, שבעולם הזה לא יכלה להיות לך
משפחה יותר טובה ואוהבת.
אוהבת תמיד, אילת.

אני עבדתי עם גיא בתור מטפלת כללית בתקופה שהוא היה בגן ובתלתון הצעיר. המדיניות שלי (ונדמה לי גם של אילן) היתה לשחק את גיא כמה שיותר בפעילות הדגילה של כל הילדים.

אני זוכרת במיוחד את הטיוולים. הייתי "סוחבת" את גיא יחד עם כולם לכל הטיוולים. זכור לי במיוחד טיול אחד שבו השתתפו גם אליסון ואורלי, שהיו באחד מביקוריהן. גיא הלך עדיין יפה, אבל היינו צריכים לעודד אותו כל הזמן בתכסיסים שונים. המסלול היה בשדות מתחת לשיכון החרמון.

טיול אחד היה יחד עם כל בית הספר המקומי - מהר כנען עד ראש פינה. אני סרבת להצמיד לגיא מטפלת (מיוחדת) והתנגדתי לדרוש מאילן לבוא איתנו. היה קשה, והייתי צריכה להמציא כל מיני שירים כדי לדרבן אותו להמשיך ללכת. והוא המשיך! לקראת סוף הטיול הוא התאושש והלך יפה מאד עם כולם, וגם נהנה ושמח.

עוד זיכרון שלי עם גיא הוא סביב הספר "עוגות יום הולדת". יום-יום היינו צריכים לתת לגיא להשתכל בספר, ובמיוחד על "עוגת האוצר". כל ה"טקס" הזה התחיל כמה חודשים לפני יום-הולדתו. גיא היה מאד שמח כשהתחלנו לדבר על יום-הולדתו ואיך תיראה העוגה. אני אזכור את גיא מהימים ההם.

שרה דבולט

גיא, ילד מיוחד במינו, נולד לתוך חיקה של משפחה מיוחדת במינה. תמיד הסתובב עם חיוך רחב על פניו.

מזלו של גיא, ומזלנו, שנולד לתוך משפחה וחברה אוהבת, דואגת, מגוננת ותמיד תומכת.

אומרים שאתה נח עכשיו.

כן, ישן, שינה עמוקה, עמוקה מאד.

אומרים שטוב לך - ושקט - תם הסבל.

מסביבנו הכל מבולבל - רועש, גועש, לא קולטים.

לא יכולים, לא רוצים להיפרד, להגיד את המילה האחרונה.

אבל ככה זה, ילד מיוחד שלנו.

אנחנו לא ניפרד! אנחנו נבוא לבקר, נמשיך לאהוב, לזכור ולדבר.

גיא, אנחנו עוד נתגעגע לתמונה היפה והמרגשת של משפחת המאירי המאושרת:

סבא, סבתא, אבא, תמר, עמית, בר וכמובן אתה - ילד מיוחד.

המשפחה המופלאה והנערצת שבזכותה שמחת ברגעים שמחים, יפים וטובים והחזקת מעמד ברגעים קצת יותר קשים.

ואנחנו החברים עומדים והמומים, כואבים ומתקשים להיפרד ממך - ילד מיוחד.

שן, נום בשקט ילד מיוחד.

החברים הטובים והאוהבים

להתראות גיאגוש

ליטל עמר

קטעים שנאמרו במסיבת בר-המצווה של גיא לפני שנה.

הייתי רוצה לברך את גיא, להגיד לו שהרגשתי את התיסכול שלו במוץ המופסד מראש. בתקופה שעבדתי איתו. מרוץ של לנסות להיות כמו כולם.

להגיד לו, שאני מודעת לקושי הבלתי נגמר שלו, להתמודדות האין-סופית של המשחק לתפקד, של לעבוד ממקום למקום, ללכת עוד קצת ולמבט השובב שלדגע כאילו בורח מתוכו ונתקל בעיניים אחרות. אבל גיא שקוע בתוך עצמו - ואני יודעת שהוא אפילו לא מקשיב לי. הייתי רוצה לחבק אותו, לתת לו נשיקה למזל טוב ולבר-מצווה שמח. אבל גיא סגור בחומה שלגבי היא בלתי חדירה.

כך, שמה שנוחר לי, זה לברך את אילן ותמר והמשפחה במאורע המרגש הזה. ולהגיד לאילן, שגיא לא יכל היה לזכות באבא יותר אוהב ומסור ופנטסטי. והמשפחה כל כך מקבלת ותומכת וחובקת כמו תמר, מיכל ומוסי.

ולכולכם אני מאחלת - כל טוב ובר-מצווה שמח.

ענת ארנברג

אני חושבת שאני מדברת בשם איציק שעבד איתי בתלתון הבוגר ושרה ד' שעבדה עם גיא בתלתון הצעיר, ואודי וו' שבא אחרינו ועוד אחרים.

יש ילדים שנולדו עם מזל, עם כשרון משחק או שירה, או שחיה, יכולת לכתוב סיפור או לקרוא הרבה סיפורים... והם מנצלים אולי חצי ואולי קצת יותר מהפוטנציאל שלהם, כך אומרים.

ויש ילדים שנולדו עם פחות, ובמשך הזמן היכולת פוחתת אך הם מנצלים את כל הפוטנציאל ובמלואו ולא משאירים אף כישור לא מנוצל.

ויש ילדים שנולדו עם אהבה עצומה לבריות, ולב גדול ורחב ומוכנים תמיד לצחוק ולחייך עם כולם ולכן כולם אוהבים אותם כי הם הלוחמים האמיתיים של החיים.

אז מזל טוב ללוחם האמיץ שלנו - גיא - שהגיע עד הלום. שפע ברכות והמשך מוצלח בדרך האמיצה. ויישר כח להורים ולסבים.

ממני באהבה

צילה

בשם המטפלים והמטפלות בתלתונים

דו"ח על תחנת הדלק

לחברים שלום,

תחנת הדלק שלנו פועלת מעל שנה.

בהתחלה נתקלנו בבעיות תפעול אופייניות, אך בעזרתכם ובסבלנותכם התגברנו עליהן וכיום התחנה פועלת פחות או יותר לשביעות רוב המשתמשים בה. להמשך הפעלתה על הצד הטוב ביותר, אנו מבקשים מכל המשתמשים להחזיר את הצידוד המצוי בה למקום ע"מ שחברים אחרים יוכלו להנות ממנה גם בעתיד. אנו חוזרים ומדגישים שהתפקיד של כל נהג המשתמש בתחנה הוא להחזיר את הצידוד למקומו בתום השימוש (צינור מים, צינור אויר!!!). בנוגע לשמן מנוע, המדיניות שלנו היתה ועדיין קיימת שהשמן יהיה לשימוש פנימי. אנו מבקשים את עזרתכם לדאוג שהשמן יהיה לשימוש כלי הרכב של המשק בלבד.

בשבועות הקרובים אנו מתכוונים לעבור לשימוש בדלק מסוג חדש "95 אוקטן נטול עופרת". המשמעות היא שדלק זה מזהם במידה קטנה יותר את האויר היות והוא נטול עופרת. כמו כן הוא חסכוני יותר ויחסוך לנו כ-10,000 ש"ח לשנה. כל המכוניות של הקיבוץ (לא כולל מנועי דיזל) והמכוניות של המפעל מאושרות לשימוש בדלק זה. במידה ויש צורך לתדלק מחוץ לקיבוץ, אנא דאגו לכך שהדלק שיכנס למיכל יהיה מהסוג המוזכר לעיל.

בסימן דרך עליחה,

אבנר - מוסך כפר הנשיא

ח' אדר ב' תשנ"ה 10.3.95

סכום ישיבת המזכירות מס' 43

שהתקיימה ביום 9.3.95

נוכחים: שבי, תמר, רחל ג., מכאל כ., לן, נעה, אורי, רפי.
נעדרו: רחל א., צביה, רענן, דיב, שלמה, ג'ייסון.

הארכת חופשה מיוחדת:

המזכירות אשרה ליואל ורינה כרם הארכת החופשה המיוחדת בשנה נוספת.

העסקת מדריך שכיר בנעורים (בהשתתפות בוב ו... לאה ונורית):

וועדת כח אדם בשיתוף עם וועדת נעורים עשו מאמצים רבים למצוא מדריך שיחליף את יוחאי המסיים שנת עבודה בנעורים ויוצא לסמינר שליחים. כל האנשים אשר מתאימים לתפקיד עוסקים בעבודות חשובות ומכניסות לקיבוץ. לכן, לא נותרה ברירה אלא להעסיק מדריך שכיר עד שיהיה מועמד מתאים ופנוי אחר (כרגע קיימת הבטחה של בן העומד להשתחרר מצהל בנובמבר). המזכירות אשרה את הבקשה להעסיק שכיר בנעורים, אם לא יימצא בכל זאת מישהו מתוכנו לעבודה חשובה זו.

הסכם עם נקלטים (בהשתתפות דוד א., דוד ק., ארנולד ועו"ד קופרשמיט):

הסכמים הנחתמים עם נקלטים נהוגים בתנועה הקיבוצית מזה 8 שנים. ההסכמים באים להגן על הקיבוץ מפני תופעות לא רצויות, שקרו בעבר בקיבוצים רבים. ההסכם נדון בוועדת הקליטה, והוועדה העלתה הסתייגויות ושאלות לגביו. הנושא נדון בישיבת המזכירות מס' 39 (מיום 18.1.95) והוחלט אז לקיים דיון נוסף על ההסכם.

בדיון הועלו ההסתייגויות ועו"ד קופרשמיט הבטיח להוציא הסכם מתוקן על פי ההערות שהושמעו.

ההסכם יפורסם ויובא לאישור האסיפה.

בגלל העדרותם של חברים רבים, ויציאתם של חברים נוספים מהישיבה, נפסקה הישיבה בשלב זה ולא נדונו סעיפים נוספים.

סכמה: תמר

סכום ישיבת המזכירות 44

מיום 12.3.95

נוסח: מר, לו, רחל א., שבי, רענן, דייב, נעה, רפי פ.
נעדי אורי א., מכאל כ., שלמה, רחל ג., ג'ייסון, צביה.

דיון על העסקתו של אמיר נמינוב כשכיר במפעל: (בהשתתפות יוסי כ. ובנוכחות חברים רבים)

הרקע לדיון:

אמיר הודיע על רצון המשפחה לעזוב את הקיבוץ. ההודעה נמסרה ליוסי כמנהל המפעל, ולתמר כמזכירה.

אמיר הודיע ליוסי שימשיך לעבוד במפעל 6 - 8 חדשים על מנת לאפשר הכנסת מחליף.

יוסי הפעיל לחץ כבד על אמיר להמשיך לעבוד במפעל גם לאחר תום תקופה זאת של 6 החדשים, על מנת לא לפגוע במפעל ובתפקודו. לאחר מספר שיחות נעתר אמיר לבקשה.

תמצית הדיון:

יוסי הסביר את המניעים להחלטתו לפנות לאמיר בבקשה להמשיך לעבוד במפעל כשכיר לאחר שיעזוב את הקיבוץ:

1. למח' ההנדסה שאמיר מנהל אותה, חשיבות גדולה מאד במפעל.
2. בימים אלה מתחלפים במפעל מספר בעלי תפקידים מרכזיים. תחלופה גדולה מדי היא לדעת התפקוד של המפעל, ולכן אם רק ניתן יש למנוע את החלפתו של אמיר בשלב זה.
3. אנו עומדים בעיצומו של פרוייקט חדש, אשר מבוסס על ידע. מבחינה זו יש לאמיר תפקיד מכריע.
4. בנוסף לכך מפתחים מוצרים חדשים, גם כאן יש חשיבות ליכולתו המקצועית של אמיר.
5. במצב התחרות הקשה בשוק, יש יתרון לשרות מעולה. שרות כזה תלוי לא מעט ביכולת לתת תשובות מקצועיות.
6. המפעל מצוי עתה בשלב קריטי בהתפתחותו, ועל מנת להבטיח את עתידו אנו זקוקים לידע. אצל אמיר הצטבר הרבה ידע. החלפה - פרושה השקעה ואיבוד זמן יקר.

התקיים דיון שהתייחס לנקודות הבאות:

- סמכותו של המפעל לקבל החלטות שיש להן השלכות חברתיות
- סמכותה של המזכירות להתערב בהחלטות של המפעל (בעיקר, כשאין החלטה פורמלית האוסרת על המפעל להעסיק חבר שעזב בין השכירים שלו).
- "הפרדת עסק מהקהילה" האם אנו מצויים כבר בסטטוס כזה, ואם כן מהו מקומם של "בעלי המניות" בקבלת החלטות בתחום העסק.
- העובדה שהמפעל מספק את עיקר הפרנסה שלנו, ועלינו להביא זאת בחשבון כשמקבלים החלטות שעשויות לפגוע בפרנסתנו.
- האם יש מקום לכעס על חבר שעוזב, והאם הכעס הזה צריך לגרום לנו להביא על עצמנו נזק נוסף לנזק הנגרם מעצם עזיבתה של משפחה?
- כמעט כל הדוברים הביעו תמיכה בהחלטתה של הנהלת המפעל, על אף הקושי הכרוך בכך, ועל אף ההסתייגויות שהועלו.

אי לכך, סכמה המזכירות לאשר את החלטת הנהלת המפעל להעסיק את אמיר נמינוב כשכיר במפעל.

..../.

סכמה: תמר

PARENTS - PAGE

NEWS OF THE WEEK

From an emotional point of view it has been an impossible week. The sad passing of Guy and the murder of the Israeli delegate in Kiev on the one hand - with Purim celebrations and the joyful reading of the Megillah on the other.

A group of chaverim went to bring their condolences to Chavi, the wife of the murdered delegate and her family. Chavi spent a number of her childhood years in Kfar Hanassi, her father Pinchas Rosenkranz, was a senior member of Habonim in Australia and the family came on aliyah to Kfar Hanassi. Later they went to live in Jerusalem, and the daughter got married to a chaver of kibbutz Chatzerim.

I am always surprised and moved by the enthusiasm with which the Ulpan students (some of whom couldn't have been further removed from Jewish tradition) join in the festival celebrations. The Moadon was packed with them at the reading of the Megilla, noisily marking each time "Haman" was mentioned. The small kids sat at the front open-mouthed, watching "Rutti-Tutti's" puppet-show which accompanied the reading. The 'show' put on by the older children in the Hall last night was also very colourful and entertaining, especially if you had a grand- or great-grand child taking part....

A number of our youngsters did well at the Winter Swimming Competitions in Naharia - bringing home 4 gold medals, one silver and five bronze.

Who says women are not equal? This week we had TWO female nightwatch(women) at the gate.

We (at last) have a new steamer-oven in the kitchen. The old one was really ancient, and rather dangerous to operate. So, wish the cooks well to steam it...

Boaz is home on sick-leave, after getting himself shot at by one of OUR soldiers. T.G. he is convalescing already.

Hope to bring you only good news, SHABBAT SHALOM, Inge

JAHRJEIT

17 ADAR 1980 Mr. SHMUEL YODAIKEN

23 ADAR 1986 DAVID LEVI

MAZAL TO

* HAPPY BIRTHDAY *

*****

19.3 SHOSHANA SHARKEY

ELAD SHARKEY

SHAKED BARAK

RINA EDER

20.3 DANNY NAMALI

AVI BEN-AVI

KOBI WALLER (M' COHEN GRANDSON)

21.3 SELMA DAVIS

GUSTI RIFKIND

TONY YENTIS

EYAL TELEM

FRANK COLLETT (GRANDSON)

22.3 DINA BEDAK

RACHEL GINAT

DANIELLE LOPOW

SHALEV NEMENOFF

23.3 REUVEN MENDGIGURSKI

MINA SELA

CHAIM BASSO

[HADAS COLMAN - RACHMANI]

[MORAN COLMAN - GRANDDAUGHTERS]

24.3 Mr. MAX TENNEN

OFIR SPRUNG

25.3 NETTA ELLMAN

LEE KAPLAN

* HAPPY ANIVERSARY *

*****

19.3 ANAT & ADAM MADER

20.3 ELINDA & DUBI BAR-DAVID

REN'EE & NADAV SELA

21.3 DEBBY & SHMUEL CHATZOR

22.3 AVITAL & URI SHUVAL

23.3 SHLOMIT & YEHUDA FARCHI

25.3 REVA & JACK BEN-NATAN

SHOSHI & ITZIK SUBAG

T O N I G H T - from 22.00 - GRAND PURIM PARTY

IN THE DINING ROOM and the MOADON

with food and drink in plenty
and an outside DISK JOCKEY

The theme, as you no doubt already know, is
THE TIME MACHINE

From the Machsan: If you want any DRY CLEANING done,
please bring it any day before 20.3.